Recensie: A complete unknown ***1/2

Kinepolis Antwerpen
zondag 16 februari 2025



foto © Searchlight Pictures

Recensie:
A complete unknown, het muzikale biografische drama dat gebaseerd is op het leven van Bob Dylan en hoe ie doorbrak, dat James Mangold regisseerde is onderhoudend. Al hebben we maar liefst twee keer naar onze klok gekeken tijdens deze twee uur en 21 minuten durende film. Dat in combinatie met het feit dat behoorlijk wat toeschouwers de zaal verlaten om naar het toilet te gaan, toont aan dat de spanningsboog niet altijd even strak zit en de prent een behoorlijk lange zit is. Al moet gezegd dat er meer dan voldoende spanningsvelden ontstaan tussen de verschillende personages in Dylans leven.

Eerst en vooral is er zijn grote liefde en muze, een gewone vrouw, in A complete unknown neergezet door de immer charmante Elle Fanning in de rol van Sylvie die geïnspireerd is op Suze Rotolo. Zij vindt dat Bobby tegen zijn platenlabel in moet durven gaan, en zijn eigen muziek moet uitbrengen in plaats van oude nummers te coveren. Ze vindt ook niet dat ie nummers van hem moet geven aan Joan Baez ook al denkt ie dat hij daarna wel met zijn eigen versie, het origineel zal scoren in de hitlijsten.
Die drie, Sylvie, Bob (sterk gespeeld en gezongen door Timothée Chalamet), en Joan Baez (Monica Barbaro) vormen een liefdesdriehoek. Bob zal de liefde bij de twee vrouwen vinden, maar zijn tegendraads karakter en zijn onuitputtelijke werkijver zal botsen met dat van Joan, ook als ze samen op tour gaan, al heeft de alcohol waarin ie vliegt daar ook mee te maken.
Bob keert naar Sylvie terug ook al is het koppel dan uit elkaar, wat aantoont in A complete unknown dat zij voor hem zijn kompas in het leven is. Hij neemt haar mee op sleeptouw tot ie hem met Baez 'It ain't me, babe' waar Suze de inspiratie voor vormde, hoort zingen op het Newport Folk Festival, en vroegtijdig het folkfestival verlaat. Ze voelt zich als een bordje dat ronddraait tijdens The Ed Sullivan show, zo verklaart ze aan hem wanneer ze de boot op gaat naar huis. Het is een pijnlijke scène die duidelijk maakt hoe niet zo evident het is om als kunstenaar een liefdesrelatie te onderhouden met iemand van gewone komaf, met een doordeweekse job en vice-versa. Het zijn twee totaal verschillende werelden die soms behoorlijk durven clashen met elkaar.
Privé en werk met elkaar mengen zoals Bob Dylan met Joan Baez doet, blijkt ook geen evidente zaak leren we uit A complete unknown. Wanneer ze samen optreden en zij een nummer inzet, weigert hij constant om daarin mee te gaan. Tot ie het podium verlaat en zij dan maar zijn 'Blowin' in the wind' neerzet. Het is Bob Dylan ten voeten uit die niet de pleaser van het publiek wil spelen maar lekker wars, koppig en eigenzinnig van volledige artistieke vrijheid wil genieten zonder enige compromissen te willen sluiten, noch met het

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

publiek, noch met managers, een collega of weet ik veel wie binnen de muziekindustrie.
Wie ooit een concert van Bob Dylan heeft bijgewoond en er ontgoocheld van terugkwam, ziet gewoon in A complete unknown de verklaring dat de verwachtingen van de toeschouwers niet noodzakelijk of zelfs zelden of nooit samenvallen met hoe de kunstenaar het zelf ziet en hoe die artistieke koppigheid, gevoed door Sylvie/Suze, ontstaan is. Ons advies: als je Bob Dylan live aan het werk wil zien, vertrek dan met géén verwachtingen naar het concert.
Dat brengt ons naadloos bij het tweede spanningsveld in A complete unknown, namelijk die tussen Bob Dylan, Pete Seeger (Edward Norton) en Bobs idool Woody Guthrie (Scoot McNairy), voor die laatste schreef ie trouwens 'Song to Woody'.
Volgens Seeger, een vriend van Guthrie, moet een goeie song niets meer hebben dan gitaarbegeleiding. Alles wat daar extra bij komt kijken, dient eigenlijk om effectbejag of om te camoufleren dat het lied op zich niet sterk genoeg is. Met andere woorden, hij pepert Dylan een lesje klassieke folkmuziek in en wil hem in dat vakje steken. Maar Bob Dylan wil niet in een vakje gestoken worden, en zal uiteindelijk rebelleren door in 1965, 4 jaar nadat ie naar New York verhuisd is om er zijn carrière te starten, op het Newport Folk Festival een duidelijke middelvinger op te steken door drie rock 'n roll-nummers elektrisch verstrekt te brengen. Het publiek weet niet wat het meemaakt. Sommige toeschouwers vinden het ronduit een schande en beginnen met van alles te smijten naar het podium, Seeger wil het geluidsvolume omlaag tot de boel zelfs helemaal stilleggen, anderen staan toch open voor Bob Dylans baanbrekende werk waarbij ie het hokjesdenken volledig op zijn manier tracht te slopen.
Nochtans is ie aanvankelijk niet helemaal zeker. Het is dankzij Johnny Cash, die fan van hem is en met hem een vriendschap zal onderhouden onder andere via briefwisseling, en voor hem zal optreden op een editie van het festival, dat ie beseft dat ie gewoon zijn artistieke ei moet durven zien te leggen en anderen niet moet laten beslissen in zijn of die van anderen hun plaats wat folkmuziek is of niet.
Cash (Boyd Holbrook) stelt het zo: 'Fuck them, I wanna hear you. Go track some mud on somebody's carpet. Make some noise, B.D.' Uiteindelijk zal Bob Dylan dus toch de stok in het hoenderhok gooien, of om het met een nummer van Bob Dylan zelf te zeggen: 'The Times They Are a-Changin''. Dylan zal de mondharmonica die hij van Woody Guthrie kreeg, aan hem teruggeven omdat ie vreest dat ook hij hem als een 'vuile verrader' beschouwt van het genre zoals een van de toeschouwers hem nariep. Maar dat blijkt niet het geval op het einde van A complete unknown. Dylan mag de mondharmonica houden. Veel symbolischer kan een non-verbaal antwoord dus niet zijn.
Een derde spanningsveld zie je ontstaan tijdens de prent wanneer ie worstelt met enerzijds de tegenvallende verkoop van zijn coveralbum, zijn debuut. Maar daarna ook wanneer ie wel doorbreekt en daarbij de vele vrouwelijke fans van zich moet weten af te slaan op straat of wanneer ie de wagen wil induiken. Dylan zien we bevriend geraken met Bob Neuwirth (Will Harrison) en hij zal stiekem proberen binnen te sluipen tijdens een optreden dat ie in een bar geeft, tot ie door een fan ontdekt wordt en vroegtijdig zal moeten wegvluchten. In zo'n scène zie je dat Dylan zijn gewone leven moet opgeven en niet meer kan doen wat ie daarvoor allemaal wél kon met Sylvie. Hij draagt vanaf dan ook een zonnebril. Ook hij worstelt dus met het gewone leven niet meer kunnen of mogen leiden omdat de roem en alles dat daarbij komt kijken zoals herkend en lastig gevallen worden, hem dat niet langer mogelijk maakt.
Edward Norton zingt als Pete Seeger 'Wimoweh (Mbube)', Boyd Holbrook als Johnny Cash 'Folsom Prison Blues' en 'Big River', maar de meeste songs op deze soundtrack werden ingezongen door een uitstekende Timothée Chalamet die de rol overtuigend speelt en zingt, al dan niet aan de zijde van Monica Barbaro als Joan Baez.

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

Samen brengen ze in A complete unknown onder andere 'Girl from the North Country', 'Don't Think Twice, It's All Right', 'Blowin' in the Wind' en dus ook een sensueel 'It ain't me, babe'. Zij neemt daarnaast solo 'Silver Dagger', 'House of the Rising Sun' en 'There but for Fortune' voor haar rekening. Maar de meeste songs zijn enkel voor Chalamet zoals 'A Hard Rain's a-Gonna Fall', 'Highway 61 Revisited', 'Mr. Tambourine Man', 'The Times They Are a-Changin'', 'Maggie's Farm', 'Like a Rolling Stone' en 'It's All Over Now, Baby Blue'.
< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.